

Linné for den norske Kolon
London 14 juli 1941.

STATSMINISTEREN

Arkiv

På Regjeringens vegne vil jeg gjerne ved denne anledning få lov til å hilse representantene for de norske institusjoner her i London med noen få ord.

Fra gammel tid har det alltid vært en sterk, vennskapelig forbindelse mellom Norge og England. Nordsjøen har aldri skilt oss ad, den har tvært imot bundet oss sammen ved skipsfart, vareutveksling, og også ved kulturelle impulser på grunn av denne. Og så har det her i England vokset fram norske institusjoner, ledet av norske kvinner og menn, som hver på sitt spesielle område har representert Norge. Alt dette arbeid som således er utført, har hatt stor betydning for Norge. Det har støttet de norske interesser her i England, og det har styrket samfølelsen mellom de to folk.

Vårt fedrelands skjebne skal jeg ikke gå inn på ved denne anledning. Jeg skal bare nevne, at den førte med seg at det frie Norges administrasjon ble flyttet hit til London. Vi som kom

hit for vel et år siden, vi kom med følelser som var så såre at de vanskelig kan tolkes. Men her i London møtte vi venner. Og vi møtte norske kvinner og menn, som med begeistring gikk inn for vårt fedrelands gjenerobring. Vi kom nok til et alliert land, men jeg er sikker på at iallfall vår første tid her i London ville ha vært betydelig vanskeligere, hvis ikke den norske koloni her med minister Colban og frue i spissen hadde lettet vårt arbeid og hjulpet oss på så mange måter.

For alt dette interesserte arbeid som således er utført av nordmenn og norske institusjoner her i England både før krigen og etter, vil jeg på Regjeringens vegne få rette en hjertelig takk til dere alle.

De har utført et stort og godt arbeid i fredens dager, men enda større og enda mere betydningsfullt er det arbeid som De har utført etter at krigen og ulykken rammet Norge.

Fra Norge får vi gjennom mange forbindelser meddelelse om hvorledes norske menn og kvinner kjemper sin kamp mot nazi-

forbandelse og quisling-råttenskap. Det er en tung kamp, det er en kamp, hvor livet og friheten er innsatsen, men hvor landets og folkets frihet er gevinsten.

Før oss som alltid har vært vant til å leve under frie, demokratiske forhold, som alltid har vært vant til å si hva vi ville, til å skrive hva vi ville, - selvfølgelig i sømmelige former, - er det vanskelig å forstå at de der hjemme kan holde ut i kampen slik som de gjør. Jeg tror imidlertid at ulykken har ført vårt folk nærmere sammen, og at det er skapt et samarbeid og en forståelse mellom dem som vil et fritt Norge, og at det er dette som hjelper over mange vansker.

Det er likevel klart, at hvis vårt folks stille kamp skal føres helt isolert, så kan den bare vanskelig og tungvint føres frem til seier. Jeg tror ikke at vårt folk hjemme vil gi opp, selv om de står alene, men kampen vil føles tyngre, og den vil slite en del ut kanskje. Det er derfor av den største betydning at de føler og forstår at nordmenn hele verden over går trofast inn i det samarbeid

de har etablert hjemme. Og her har norske kvinner og menn i Storbritannia gått i spissen. Jeg behøver bare å peke på det størstilte tiltak som innsamlingen til Norsk Jagerfond her vært.

Sympati, oppmuntring og hjelp har også kommet fra nordmenn i andre land, og jeg vet at vårt folk hjemme henter nytt håp og ny tre fra enhver støtte, hvor den enn kommer fra og hva den enn består i. Jeg tror likevel at deres tanker helst samler seg om hjelpen fra England. Jeg vet hvor lengselsfullt en ventet på denne hjelp i de første dager og uker etter tyskernes overfall, og jeg vet også hvor mørk stillingen og fremtiden tedde seg for mange, da denne hjelp på grunn av utviklingen måtte trekkes tilbake.

Nå derimot har de sett hvordan England blir sterkere for hver dag som går, og nå vet de at det i første rekke er på England det beror at Hitlers drøm om verdens-herredømme aldri kan bli virkeliggjort.

Det er derfor forbundet med store forpliktelser for oss nordmenn å bo eller midlertidig oppholde oss i dette landet.

Det forplikter oss til å ta del i kampen med alle våre evner på hvert vårt område, og det forplikter oss til å følge det eksempel på enig samarbeid som vårt folk hjemme har vist oss.